

Arrest

nr. 132 844 van 5 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 7 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. IMANDT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 juni 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 juni 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 juli 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 februari 2014.

1.3. Op 4 juni 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 5 juni 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in Tulkaram, de Westelijke Jordaanoever, op 7 juli 1986. Tot aan uw vertrek naar België bent u steeds daar blijven wonen. U bent van Palestijnse origine, bent als Palestijns vluchteling geregistreerd bij UNRWA en u bent soennitisch moslim van religie. In Tulkaram woonde u bij uw familie.

Andere takken van de D.(...)-familie, waartoe ook u behoort, zijn in Gaza politiek actief. Een tak leunt aan bij Fatah. U hebt geen contact met hen, maar uw vader wel via zijn neef N.(...). N.(...) is het hoofd van deze tak en was vroeger officier bij de inlichtingendienst. Na de staatsgreep door Hamas in Gaza zijn veel van uw familieleden van die tak uit Gaza gevlucht en sommigen werden vermoord. Een andere ver verwijderde tak is actief in de islamistische groepering Jaysh al-Islam. Met deze tak bent u helemaal niet in contact. U zelf bent niet politiek actief.

U werd twee keer door de Israëlische veiligheidsdiensten gearresteerd. De eerste keer was van augustus tot september 2009, omdat u naar jullie land was gegaan dat in een zone lag waar de Israëli's de toegang toe hadden verboden. De tweede keer was van december 2009 tot en met oktober 2010, op beschuldiging van samenwerking met uw familie in Gaza. Tijdens deze laatste opsluiting werd u herhaaldelijk gevraagd met de Israëli's samen te werken. Uiteindelijk ging u akkoord om vrij te kunnen komen. Na uw thuiskomst vertelde u aan uw familie dat u had toegezegd de Israëli's te helpen. Ze zeiden u voorzichtig te zijn en hen niets te geven. Vervolgens werd u verscheidene keren op uw mobiele telefoon gecontacteerd door een Israëlische officier. Dit vertelde u initieel niet aan uw familie. In het begin vroeg de officier u naar details over uw wijk. Na verloop van tijd begon hij echter te vragen naar uw familie in Gaza, in het bijzonder naar M.(...) D.(...) en naar A.(...) A.(...) M.(...), en droeg hij u op een relatie met uw verwanten in Gaza op te bouwen. Hierna werd u heel bang. U vroeg aan uw vader het telefoonnummer van N.(...), belde hem en legde hem alles uit. Hij zei dat u thuis zou gecontacteerd worden door mensen van de Palestijnse Autoriteit in de Westelijke Jordaanoever. U vertrouwde dit niet en dook daarom onder bij uw zus. U was bang dat ze met u wilden afrekenen wegens uw samenwerking met de Israëli's, of dat ze u als dubbelspion wilden gebruiken. Drie dagen later kwamen gewapende mannen bij u thuis naar u vragen. U bleef nog verscheidene maanden ondergedoken bij uw zus, totdat u op 6 juni 2011 de Westelijke Jordaanoever verliet. In het totaal kwamen gewapende mannen driemaal naar uw huis en driemaal vroegen onbekenden in uw buurt naar u.

U trok naar Jordanië, van waar u per vliegtuig naar Turkije reisde en vanuit Turkije reisde u over land door naar België. Op 24 juni 2011 kwam u in België aan en op 27 juni 2011 diende u uw asielaanvraag in.

In september 2014 werd uw broer in een café aangevallen en gestoken. Dit zouden dezelfde mensen zijn geweest die ook naar u op zoek waren. Ze viseerden uw broer omdat hij geheim had gehouden waar u verbleef.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart met bijlage, een document van uw vrijlating, twee medische documenten over het incident van uw broer, jullie UNRWA-kaart, uw rijbewijs en zeven certificaten van het ICRC waarin uw twee arrestaties worden geattesteerd.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Westelijke Jordaanoever en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 17/02/2014, p. 2, 3, 4).

Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de situatie van ernstige onveiligheid die u ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst dient gesteld te worden dat het CGVS op zich uw twee opsluitingen door de Israëlische veiligheidsdiensten niet in vraag stelt. Het feit dat men u de tweede keer zou hebben opgesloten om u te dwingen voor Israël te spioneren kon u echter niet aannemelijk maken, evenmin als de daarop volgende problemen. Op verschillende etappes doorheen uw relaas komen namelijk elementen voor die dusdanig onlogisch zijn dat ze, tezamen genomen, uw relaas onherstelbaar ondergraven. Deze elementen worden hier in chronologische volgorde besproken.

Ten eerste kan het bezwaarlijk overtuigen dat de Israëli's koste wat het kost iemand als spion zouden willen rekruteren die nochtans duidelijk niet veel te bieden heeft wat informatie betreft. Ze wilden informatie over uw familie in Gaza (zie CGVS, p. 9), maar u bent net van de enige D.(...)-tak die niet in Gaza woont (zie CGVS p. 3, 6). Verder was u zelf niet politiek actief (zie CGVS p. 4) en met uw familieleden die wel politiek actief waren, en dus relevantie hadden voor de Israëli's, had u volstrekt geen contact (zie CGVS p. 5, 13). Dit gaat over de Fatah-gelieerde D.(...)-familieleden. Blijkbaar waren de Israëlische inlichtingendiensten vooral geïnteresseerd in de aanhangers van Jaysh al-Islam (zie CGVS p. 9), want ze vroegen u naar informatie over de leider daarvan, M.(...) (zie CGVS p. 5, 9). Dan dient gezegd te worden dat u met die tak van de familie absoluut geen contact had. U wist dat die mensen bestonden, net zoals alle Palestijnen (zie CGVS p. 5, 15, 16), maar verder niet (zie CGVS p. 5). De Israëlische officier die contact met u onderhield vroeg u een relatie op te bouwen met uw familieleden van Gaza (zie CGVS p. 9). Dit lijkt echter vreemd. Het is immers onwaarschijnlijk dat die officier zou denken dat daar iets nuttigs uit voort kan komen, gegeven uw onmogelijkheid zelf naar Gaza te gaan aangezien, zoals algemeen geweten, de strook grotendeels is afgesloten, en gegeven dat u geen bestaande relatie had om op verder te bouwen (zie CGVS p. 5, 13). Het is immers quasi onmogelijk op afstand een dusdanig sterke relatie op te bouwen dat men u belangrijke informatie zou geven. Het is dus allerminst duidelijk welk nut de Israëlische inlichtingendienst in u zag als spion.

Desalniettemin zouden ze u gedwongen hebben informant te worden in ruil voor uw vrijlating na een maandenlange opsluiting. U benadrukte dat het belangrijk was dat uw vrijlating geen aanleiding zou geven tot verdenkingen dat u een Israëlische informant was geworden (zie CGVS p. 11). Alles moest dus officieel lijken. Indien u immers zomaar zou zijn vrijgekomen zonder een bepaalde straf te hebben uitgezeten waartoe u vanwege een bepaalde misdaad was veroordeeld, zou men immers snel tot de conclusie komen dat u een of andere deal had gemaakt.

Dan valt het op dat u volstrekt geen documenten kan voorleggen van uw veroordeling (zie CGVS p. 11) en dat u zelfs niet kan zeggen waarvoor u zogezegd veroordeeld zou zijn (zie CGVS p. 11). U noemde enkele keren een beschuldiging van samenwerking met uw familie in Gaza, wat een nogal vaag gegeven is (zie CGVS p. 8, 11), en wat op zich geen strafbaar feit is. Voor een werkelijke veroordeling heeft men immers een concrete misdaad nodig. In acht genomen hoe belangrijk het was dat uw veroordeling geloofwaardig zou overkomen voor de mensen in de Westelijke Jordaanoever, kan het niet overtuigen dat de Israëli's u geen officiële documenten hierover zouden hebben meegegeven en dat u niet eens zou kunnen vertellen waarom u dan wel precies veroordeeld was. Het Hebreeuwse document dat uw vrijlating attesteerde (zie ook de vertaling in de groene map) zegt hier evenmin iets over.

Hieraan dient te worden toegevoegd dat u evenmin documenten kan voorleggen van uw eerste veroordeling (zie CGVS p. 11). In het kader van deze eerste opsluiting had u het nochtans over een beroepsprocedure en strafvermindering (zie CGVS p. 8), hetgeen uiteraard een opgelegde straf en dus een veroordeling impliceert.

Opnieuw, uw opsluitingen op zich worden niet in vraag gesteld, maar dit doet wel vraagtekens rijzen bij de redenen van deze opsluitingen. Het kan immers vreemd genoemd worden dat u verscheidene documenten voorlegde om uw opsluitingen te attesteren, maar geen enkel document dat de redenen achter uw opsluitingen verklaart.

Vervolgens werd u dus vrijgelaten en legde u thuis aan uw familie uit dat u had toegezegd informant te worden en dat u uw telefoonnummer aan de Israëli's had gegeven (zie CGVS p. 12-13). Uw familie zei u geen informatie aan de Israëli's te geven (zie CGVS p. 13) en blijkbaar was de zaak voor hen daarmee afgedaan. U vertelde hen vervolgens niet dat u effectief werd gecontacteerd (zie CGVS p. 12-13). Het is vreemd dat jullie na uw vrijlating blijkbaar nooit meer hebben gesproken over of u al dan niet gecontacteerd werd door de veiligheidsdiensten, wat ze u vroegen, wat u hen zei en wat de gevolgen zouden zijn van hen geen informatie te geven. U stelde immers duidelijk dat uw familie niet

wist van de telefoongesprekken die u met de Israëli'sche officier voerde. Het is gemakkelijk u op te dragen niets te zeggen aan de Israëli's, maar uw familie moet geweten hebben dat daar gevolgen aan vast zouden kunnen hangen en men zou dus verwachten dat ze u daar nu en dan naar zouden vragen. Ze wisten immers dat u uw telefoonnummer had gegeven en ze konden dus ook wel veronderstellen dat u inderdaad gebeld zou worden (zie CGVS p. 13), wat tot problemen zou kunnen leiden.

Toen u in uw gesprekken met de Israëli'sche inlichtingendiensten naar steeds gevoeligere informatie werd gevraagd, werd u bijzonder ongerust en u wilde iets ondernemen. Zodoende besloot u uw oom N.(...) in de Gazastrook te contacteren en hem uw problemen uit te leggen. Het is echter opmerkelijk dat u N.(...) als vertrouwenspersoon koos. U had namelijk geen enkele voorafgaande band met hem die zou maken dat u hem bijzonder zou vertrouwen en die u had kunnen doen denken dat hij u zou helpen (zie CGVS p. 5-6). U wierp tegen dat u er van uit ging dat N.(...), juist omdat hij zo ver van u af stond, zou kunnen helpen en niets zou vertellen aan mensen van de Westelijke Jordaanoever (zie CGVS p. 14). Het kan echter bezwaarlijk overtuigen dat u werkelijk dacht dat N.(...) geen contacten zou hebben op de Westelijke Jordaanoever en achteraf verbaasd zou zijn wanneer dat toch zo bleek te zijn (zie CGVS p. 9). U wist immers dat hij een vroegere officier was bij de inlichtingendienst van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah (zie CGVS p. 6). Dan is het toch eerder logisch dat hij contacten heeft in de Westelijke Jordaanoever, en wel in het inlichtingenmilieu. Daarom zou men denken dat u juist niet uw oom N.(...) over uw problemen met de Israëli'sche inlichtingendienst zou contacteren. U zou anderzijds kunnen redeneren dat hij u met zijn professionele kennis uit de nood zou kunnen helpen, maar enkel indien u hem zeer goed kende, wat, zoals hierboven aangetoond, niet het geval was.

Toen u vervolgens merkte dat u in de problemen dreigde te komen met de Palestijnse veiligheidsdiensten dook u onder bij uw zus en u bleef daar nog een half jaar (zie CGVS p. 9, 10, 14).

Deze periode is opvallend lang en zou in feite enkel verklaard kunnen worden door het vooruitzicht van een oplossing van uw problemen. In dat geval zou het mogelijk zijn geweest dat u de Westoever niet verliet in de veronderstelling dat u dadelijk weer vrij zou kunnen bewegen. Hiernaar gevraagd gaf u echter te kennen dat u erover na hebt gedacht, maar geen enkele mogelijke oplossing zag (zie CGVS p. 14). Ten eerste lijkt het in dat geval niet zinnig nog een half jaar ondergedoken te blijven als u toch niet verwachtte dat de situatie zou verbeteren. Ten tweede lijkt uw bewering veel over een oplossing te hebben nagedacht (zie CGVS p. 14) niet te stroken met het feit dat u na dat ene telefoongesprek geen enkel contact meer had met N.(...) (zie CGVS p. 14), dat u niets over uw problemen vanwege N.(...) aan uw vader vertelde (zie CGVS p. 12, 14) en dat u niet weet of uw vader nog steeds contact onderhoudt met N.(...) (zie CGVS p. 13). Het was duidelijk dat N.(...) een beslissende factor was in de ontwikkeling van uw problemen (zie CGVS p. 9, 10, 13). Dan zou men logischerwijs ook denken dat hij evenzeer een rol zou kunnen spelen in de oplossing van uw problemen. U zei dat N.(...) zo'n zaken niet kon beslissen (zie CGVS p. 14). Dat is niet onmogelijk, maar het lijkt enigszins voorbarig dat te concluderen zonder hem eerst gecontacteerd te hebben. Gegeven zijn connecties kon u in ieder geval niet uitsluiten dat hij enige positieve invloed in uw voordeel zou kunnen uitoefenen. De ernst van uw problemen in acht genomen en in de afwezigheid van andere duidelijke oplossingen zou men verwachten dat u ten minste stappen had ondernomen om via N.(...) een uitweg te vinden. U had bijvoorbeeld uw vader in die zes maanden op de hoogte kunnen brengen van uw problemen zodat hij N.(...) daarover kon aanspreken. Het CGVS kan uiteraard niet stellen dat u met bemiddeling van N.(...) uit de door u geschetste moeilijkheden had kunnen geraken, maar uw klaarblijkelijke gebrek aan inspanning in die richting stemt niet overeen met het gedrag van iemand die in ernstig gevaar verkeert omdat hij gedwongen informant werd voor Israëli'sche inlichtingendiensten, en wanhopig naar een uitweg zoekt. Deze opeenvolging van onlogische elementen in uw relaas ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas in zijn geheel. Het incident met uw broer van rond september 2014 (zie CGVS p. 7), dat samenhangt met uw problemen, kan bijgevolg evenmin als aannemelijk worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u de Westelijke Jordaanoever verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Zij ondersteunen immers uw identiteit en uw opsluitingen, zaken die op zich niet door het CGVS in vraag worden gesteld. Het medische attest van uw broer is een kopie van een document en heeft slechts bewijswaarde in zoverre het kadert in een aannemelijk relaas, wat hier niet het geval is.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever, na een verblijf in het buitenland, zonder problemen kunnen terugkeren

naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. Voor een dergelijke terugreis dient men in bezit te zijn van een Palestijnse identiteitskaart en een Palestijns paspoort. Uit het gehoor blijkt dat u reeds in het bezit was van een dergelijk paspoort (zie CGVS, p. 7). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever als relatief stabiel kan bestempeld worden. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Echter, de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Desalniettemin blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 1, A (2) en 1 D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/7 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 4 van de Richtlijn van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de bescherming, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar beslissing steunt op niet-relevante en niet-pertinente overwegingen teneinde haar besluit omtrent zijn ongeloofwaardigheid te onderbouwen en tevens geen rekening blijkt te houden met alle relevante feitelijke gegevens eigen aan deze zaak.

Verzoeker stelt in een eerste onderdeel dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat de Israëlische inlichtingendiensten hem hebben ondervraagd omtrent zijn verwanten in Gaza en meer bepaald omtrent M. D. en A. A. M., beiden aanhangers van Jaysh al-Islam. Hij wijst erop dat hij heeft uitgelegd dat de Israëlische diensten hem hebben gevraagd contact op te nemen met zijn familieleden in Gaza en een relatie met hen op te bouwen. Verzoeker verwijst naar informatie waaruit moet blijken dat M. D. en de organisatie Jaysh-al-Islam betrokken zijn bij verschillende aanslagen tegen Israël en Egypte en thans als terroristische organisaties worden beschouwd. Verzoeker acht het dan ook

aannemelijk dat de Israëlische inlichtingendienst, gelet op het gevaar dat deze organisatie voorstelt voor de interne veiligheid van de staat Israël, informanten inschakelt en hij stelt dat hij hierbij, gelet op zijn familiebanden met M. D., als plausibele bron van informatie kan worden beschouwd en dit ondanks zijn verblijf in de Westelijke Jordaanoever. Dit wordt gestaafd door de contacten die hij met de Israëli's had, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat zijn verklaringen omtrent de wijze en frequentie waarop hij gecontacteerd werd door de Israëli's bovendien niet in twijfel worden getrokken.

In een tweede onderdeel benadrukt verzoeker dat hij documenten voorlegt die zijn opsluitingen attesteren en dat deze opsluitingen door het Commissariaat-generaal niet in vraag worden gesteld. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nogal kort door de bocht gaat waar wordt vastgesteld dat hij geen documenten voorlegt van zijn veroordelingen en waar wordt gesteld dat het samenwerken met zijn familie in Gaza geen strafbaar feit uitmaakt, daar het een algemeen gekend feit is dat vele Palestijnen worden gearresteerd op verdenking van samenwerking met terroristische organisaties.

In een derde onderdeel laat verzoeker gelden dat de motivering van de bestreden beslissing de vereiste logische consistentie en de feitelijke aanvaardbaarheid mist opdat deze daadkrachtig zou zijn. Hij verduidelijkt dat hem in de eerste plaats wordt verweten dat hij zijn oom heeft gecontacteerd terwijl deze een vroegere officier was bij de Inlichtingendienst van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah en dat vervolgens wordt gesteld dat hij in zijn zoektocht naar een oplossing, contact had moeten nemen met zijn oom.

Aangaande uitsluitingsgrond voorzien in artikel 1D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan de situatie van ernstige onveiligheid die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens zijn verblijf in zijn land van herkomst reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van twee arrestaties en dat hij dus bekend is bij de Israëlische autoriteiten, dat gedurende de periode dat hij onderdook bij zijn zus, gewapende mannen tot driemaal toe zijn huis bezochten, dat tot driemaal toe onbekenden in de buurt naar hem vroegen en dat zijn broer in september 2014 werd aangevallen en gestoken door dezelfde personen die op zoek zijn naar hem. Verzoeker heeft dan ook een gegronde vrees dat hij zowel door de Israëlische autoriteiten als door de Palestijnse Autoriteiten in de Westelijke Jordaanoever wordt gezocht en hij meent dat hij overeenkomstig artikel 1D, tweede lid, automatisch recht heeft op het vluchtelingenstatus.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij de Westelijke Jordaanoever verlaten heeft om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit besluit steunt inzonderheid op de overwegingen dat (i) het Commissariaat-generaal op zich zijn twee opsluitingen door de Israëlische veiligheidsdiensten niet in vraag stelt doch hij het feit dat men hem de tweede keer zou hebben opgesloten om hem te dwingen voor Israël te spioneren niet aannemelijk kon maken, evenmin als de daaropvolgende problemen daar (1) het bezwaarlijk kan overtuigen dat de Israëli's koste wat het kost iemand als spion

zouden willen rekruteren die duidelijk niet veel te bieden heeft wat informatie betreft vermits verzoeker net van de enige D.-tak is die niet in Gaza woont, hij zelf niet politiek actief was en hij volstrekt geen contact had met zijn familieleden die wel politiek actief waren en die dus relevantie hadden voor de Israëli's en het bovendien vreemd lijkt dat de Israëlische officier die contact met hem onderhield hem vroeg een relatie op te bouwen met zijn familieleden in Gaza daar het onwaarschijnlijk is dat die officier zou denken dat daar iets nuttigs uit voort kan komen, gegeven zijn onmogelijkheid om zelf naar Gaza te gaan en gegeven het feit dat hij geen bestaande relatie had om op verder te bouwen zodat het quasi onmogelijk is om op afstand een dusdanig sterke relatie op te bouwen dat men hem belangrijke informatie zou geven en het dus allerminst duidelijk is welk nut de Israëlische inlichtingendienst in hem zag als spion, (2) het, in acht genomen hoe belangrijk het was dat zijn veroordeling geloofwaardig zou overkomen voor de mensen in de Westelijke Jordaanoever, niet kan overtuigen dat de Israëli's hem geen officiële documenten hierover zouden hebben meegegeven en dat hij niet eens zou kunnen vertellen waarom hij dan wel precies veroordeeld was, hij evenmin documenten kan voorleggen van zijn eerste veroordeling terwijl hij het in het kader van deze eerste opsluiting nochtans had over een beroepsprocedure en strafvermindering, hetgeen uiteraard een opgelegde straf en dus een veroordeling impliceert en het feit dat hij verscheidene documenten voorlegt om zijn opsluitingen te attesteren maar geen enkel document dat de reden achter zijn opsluitingen verklaart vraagtekens doet rijzen bij de redenen van deze opsluitingen, (3) het vreemd is dat hij na zijn vrijlating nooit meer met zijn familie heeft gesproken over of hij al dan niet gecontacteerd werd door de veiligheidsdiensten, wat ze hem vroegen, wat hij hen zei en wat de gevolgen zouden zijn van hen geen informatie te geven daar zijn familie moet geweten hebben dat er gevolgen aan vast zouden hangen indien hij niets zou zeggen aan de Israëli's en men dus zou verwachten dat ze hem daar nu en dan naar zouden vragen, (4) het opmerkelijk is dat hij zijn oom N. in de Gazastrook contacteerde om hem zijn problemen uit te leggen daar hij geen enkele voorafgaande band met hem had die zou maken dat hij zijn oom bijzonder zou vertrouwen en die hem had kunnen doen denken dat zijn oom hem zou helpen, het bezwaarlijk kan overtuigen dat hij werkelijk dacht dat N. geen contacten zou hebben op de Westelijke Jordaanoever en achteraf verbaasd zou zijn wanneer dit toch zo bleek te zijn daar hij immers wist dat zijn oom een vroegere officier was bij de inlichtingendienst van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah zodat men zou denken dat hij juist niet zijn oom N. over zijn problemen met de Israëlische inlichtingendienst zou contacteren en hij anderzijds zou kunnen redeneren dat zijn oom hem met zijn professionele kennis uit de nood zou kunnen helpen, maar enkel indien hij hem zeer goed kende, wat niet het geval was en (5) het niet zinnig lijkt een half jaar ondergedoken te blijven als hij toch niet verwachtte dat de situatie zou verbeteren en zijn bewering veel over een oplossing te hebben nagedacht niet lijkt te stroken met het feit dat hij na dat ene telefoongesprek geen enkel contact meer had met N., dat hij niets over zijn problemen vanwege N. aan zijn vader vertelde en dat hij niet weet of zijn vader nog steeds contact onderhoudt met N., temeer het duidelijk was dat N. een beslissende factor was in de ontwikkeling van zijn problemen zodat men logischerwijs ook zou denken dat hij evenzeer een rol zou kunnen spelen in de oplossing van zijn problemen en men, de ernst van zijn problemen en de afwezigheid van andere duidelijke oplossingen in acht genomen, zou verwachten dat hij ten minste stappen had ondernomen om via N. een uitweg te vinden en verzoekers klaarblijkelijk gebrek aan inspanning in die richting niet overeenstemt met het gedrag van iemand die in ernstig gevaar verkeert omdat hij gedwongen informant werd voor de Israëlische veiligheidsdiensten en die wanhopig naar een uitweg zoekt, (ii) daar bovenstaande opeenvolging van onlogische elementen in zijn relaas de geloofwaardigheid van zijn relaas in zijn geheel ondergraaft, het incident met zijn broer van rond september 2013, dat samenhangt met zijn problemen, evenmin als aannemelijk kan worden beschouwd, (iii) de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen omkeren daar zij slechts zijn identiteit en opsluitingen ondersteunen, zaken die op zich niet in vraag worden gesteld en het medische attest van zijn broer een kopie is en slechts bewijswaarde heeft in zoverre het kadert in een aannemelijk relaas, wat niet het geval is en (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever na een verblijf in het buitenland zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet besluit de commissaris-generaal op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico bestaat op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 4 juni 2014 (CG nr. 1117782), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker onder meer zijn identiteitskaart met bijlage, een document van zijn vrijlating, een UNRWA-kaart, zijn rijbewijs en zeven certificaten van het ICRC waarin zijn twee arrestaties worden geattesteerd neerlegt en dat aan zijn identiteit en afkomst uit de Westelijke Jordaanoever niet wordt getwijfeld.

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op recente rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11.1. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit de Westelijke Jordaanoever in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

Immers, met de argumentatie dat hij heeft uitgelegd dat de Israëlische diensten hem hebben gevraagd contact op te nemen met zijn familieleden in Gaza en een relatie met hen op te bouwen, dat uit algemeen beschikbare informatie blijkt dat M. D. en de organisatie Jaysh-al-Islam betrokken zijn bij verschillende aanslagen tegen Israël en Egypte en thans als terroristische organisaties worden beschouwd, dat het dan ook aannemelijk is dat de Israëlische inlichtingendienst, gelet op het gevaar dat deze organisatie voorstelt voor de interne veiligheid van de staat Israël, informanten inschakelt en dat hij hierbij, gelet op zijn familiebanden met M. D., als plausibele bron van informatie kan worden beschouwd en dit ondanks zijn verblijf in de Westelijke Jordaanoever, komt verzoeker niet verder dan het louter herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen en overwegingen op grond waarvan de commissaris-generaal met reden besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zouden de Israëlische inlichtingendiensten hem koste wat het kost als spion hebben willen rekruteren. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijven onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Ook met het verweer dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nogal kort door de bocht gaat waar wordt vastgesteld dat hij geen documenten voorlegt van zijn veroordelingen en waar wordt gesteld dat het samenwerken met zijn familie in Gaza geen strafbaar feit uitmaakt daar het een algemeen gekend feit is dat vele Palestijnen worden gearresteerd op verdenking van samenwerking met terroristische organisaties, vermag verzoeker geen afbreuk te doen aan de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing waar terecht wordt geoordeeld dat het, in acht genomen hoe belangrijk het was dat zijn veroordeling geloofwaardig zou overkomen voor de mensen in de Westelijke Jordaanoever, niet kan overtuigen dat de Israëli's hem geen officiële documenten hierover

zouden hebben meegegeven en dat hij niet eens zou kunnen vertellen waarom hij dan wel precies veroordeeld was. Verzoeker stelt weliswaar dat hij beschuldigd werd van samenwerking met zijn familie in Gaza (administratief dossier, stuk 5, p. 11), hetgeen zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing echter een vaag gegeven is en geen concrete misdaad uitmaakt. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze in dit verband oordeelt als volgt: *“(...) Desalniettemin zouden ze u gedwongen hebben informant te worden in ruil voor uw vrijlating na een maandenlange opsluiting. U benadrukte dat het belangrijk was dat uw vrijlating geen aanleiding zou geven tot verdenkingen dat u een Israëlische informant was geworden (zie CGVS p. 11). Alles moest dus officieel lijken. Indien u immers zomaar zou zijn vrijgekomen zonder een bepaalde straf te hebben uitgezeten waartoe u vanwege een bepaalde misdaad was veroordeeld, zou men immers snel tot de conclusie komen dat u een of andere deal had gemaakt.*

Dan valt het op dat u volstrekt geen documenten kan voorleggen van uw veroordeling (zie CGVS p. 11) en dat u zelfs niet kan zeggen waarvoor u zogezegd veroordeeld zou zijn (zie CGVS p. 11). U noemde enkele keren een, wat een nogal vaag gegeven is (zie CGVS p. 8, 11), en wat op zich geen strafbaar feit is. Voor een werkelijke veroordeling heeft men immers een concrete misdaad nodig. In acht genomen hoe belangrijk het was dat uw veroordeling geloofwaardig zou overkomen voor de mensen in de Westelijke Jordaanoever, kan het niet overtuigen dat de Israëli's u geen officiële documenten hierover zouden hebben meegegeven en dat u niet eens zou kunnen vertellen waarom u dan wel precies veroordeeld was. Het Hebreeuwse document dat uw vrijlating attesteerde (zie ook de vertaling in de groene map) zegt hier evenmin iets over.

Hieraan dient te worden toegevoegd dat u evenmin documenten kan voorleggen van uw eerste veroordeling (zie CGVS p. 11). In het kader van deze eerste opsluiting had u het nochtans over een beroepsprocedure en strafvermindering (zie CGVS p. 8), hetgeen uiteraard een opgelegde straf en dus een veroordeling impliceert.

Opnieuw, uw opsluitingen op zich worden niet in vraag gesteld, maar dit doet wel vraagtekens rijzen bij de redenen van deze opsluitingen. Het kan immers vreemd genoemd worden dat u verscheidene documenten voorlegde om uw opsluitingen te attesteren, maar geen enkel document dat de redenen achter uw opsluitingen verklaart.”

Voorts kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing de vereiste logische consistentie en de feitelijke aanvaardbaarheid mist opdat deze daadkrachtig zou zijn aangezien hem in de eerste plaats wordt verweten dat hij zijn oom heeft gecontacteerd terwijl deze een vroegere officier was bij de Inlichtingendienst van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah en vervolgens wordt gesteld dat hij in zijn zoektocht naar een oplossing, contact had moeten nemen met zijn oom. De Raad benadrukt te dezen dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de door verzoeker voorgehouden problemen met de Israëlische inlichtingendiensten enerzijds en met de Palestijnse veiligheidsdiensten anderzijds.

Zo kan geen geloof gehecht worden aan het relaas waar verzoeker net zijn oom N. in de Gazastrook zou hebben gecontacteerd om hem zijn problemen met de Israëlische inlichtingendiensten uit te leggen. Verzoeker had immers geen enkele voorafgaande band met hem die zou maken dat hij in het bijzonder zijn oom zou vertrouwen. Er is geen enkele reden waarom verzoeker had kunnen denken dat juist deze oom hem zou helpen, temeer verzoeker bovendien wist dat zijn oom een vroegere officier was bij de inlichtingendienst van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah. Verzoeker moet er zich dan ook terdege bewust van zijn geweest dat het inlichten van zijn oom over het feit dat hij samenwerkte met de Israëli's en hij hen informatie verschafte over zijn wijk (administratief dossier, stuk 5, p. 8-9) zijn problemen niet zou oplossen doch integendeel mogelijks zou vergroten. Het risico bestond immers dat zijn oom N. de Palestijnse veiligheidsdiensten zou inlichten en dat verzoeker hetzij door hen zou worden ingeschakeld als dubbelspion, hetzij beschuldigd zou worden van collaboratie met Israël met alle gevolgen van dien. De door verzoeker beschreven manier van handelen kan de Raad dan ook niet overtuigen.

Na het telefoongesprek met zijn oom N. merkte verzoeker blijkens zijn verklaringen dat hij in de problemen dreigde te komen met de Palestijnse veiligheidsdiensten (administratief dossier, stuk 5, p. 9-10 en p. 13). Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing was het derhalve duidelijk dat verzoekers oom N. een beslissende factor was in de ontwikkeling van zijn problemen met de Palestijnse veiligheidsdiensten zodat men logischerwijs ook zou denken dat hij evenzeer een rol zou kunnen spelen in de oplossing van deze problemen en men, de ernst van de problemen en de afwezigheid van andere duidelijke oplossingen in acht genomen, zou verwachten dat verzoeker ten minste stappen had ondernomen om via N. een uitweg te vinden. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat hij na dat ene telefoongesprek geen enkel contact meer had met N., dat hij niets over zijn problemen vanwege N. aan zijn vader vertelde en dat hij niet weet of zijn vader nog steeds contact onderhoudt met N. (administratief dossier, stuk 5, p. 12-14). De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in dit verband oordeelt als volgt: *“(...) U zei dat N.(...) zo'n zaken niet kon*

beslissen (zie CGVS p. 14). Dat is niet onmogelijk, maar het lijkt enigszins voorbarig dat te concluderen zonder hem eerst gecontacteerd te hebben. Gegeven zijn connecties kon u in ieder geval niet uitsluiten dat hij enige positieve invloed in uw voordeel zou kunnen uitoefenen. De ernst van uw problemen in acht genomen en in de afwezigheid van andere duidelijke oplossingen zou men verwachten dat u ten minste stappen had ondernomen om via N.(...) een uitweg te vinden. U had bijvoorbeeld uw vader in die zes maanden op de hoogte kunnen brengen van uw problemen zodat hij N.(...) daarover kon aanspreken. Het CGVS kan uiteraard niet stellen dat u met bemiddeling van N.(...) uit de door u geschetste moeilijkheden had kunnen geraken, maar uw klaarblijkelijke gebrek aan inspanning in die richting stemt niet overeen met het gedrag van iemand die in ernstig gevaar verkeert omdat hij gedwongen informant werd voor Israëlische inlichtingendiensten, en wanhopig naar een uitweg zoekt. (...)"

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat het vreemd is dat hij na zijn vrijlating nooit meer met zijn familie heeft gesproken over of hij al dan niet gecontacteerd werd door de veiligheidsdiensten, wat ze hem vroegen, wat hij hen zei en wat de gevolgen zouden zijn van hen geen informatie te geven daar zijn familie moet geweten hebben dat er gevolgen aan vast zouden hangen indien hij niets zou zeggen aan de Israëli's en men dus zou verwachten dat ze hem daar nu en dan naar zouden vragen. Dienvolgens wordt ook dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing door de Raad overgenomen.

2.11.2. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Verzoekers identiteitskaart, een document van zijn vrijlating, de UNRWA-kaart van zijn familie, zijn rijbewijs en zeven certificaten van het ICRC waarin zijn twee arrestaties worden geattesteed, bewijzen slechts zijn identiteit en afkomst en zijn opsluitingen, gegevens welke op zich niet worden betwist, doch vormen verder geen bewijs van de door hem voorgehouden problemen omdat hij gedwongen informant werd voor Israëlische inlichtingendiensten.

Uit de medische documenten met betrekking tot verzoekers broer kan slechts blijken dat hij in het ziekenhuis behandeld werd voor snijwonden (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan evenwel geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zou zijn broer omwille van hem zijn aangevallen door dezelfde personen die op zoek zijn naar hem (administratief dossier, stuk 5, p. 7).

2.11.3. Uit wat voorafgaat blijkt dat niet werd aangetoond dat verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten.

2.11.4. Wat betreft de uiteenzetting in het verzoekschrift omtrent het voordeel van de twijfel, benadrukt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, hetgeen – gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven – allerminst het geval is gebleken.

2.11.5. Gelet op het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing en die in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen en kan verzoeker niet dienstig aanvoeren dat de reeds ondergane vervolgingen een aanwijzing zijn dat zijn vrees voor vervolging/ernstige schade in geval van terugkeer gegrond is. Zoals verzoeker correct opmerkt worden zijn twee opsluitingen door de Israëlische veiligheidsdiensten in de bestreden beslissing op zich niet in vraag gesteld. De eerste keer was blijkens verzoekers verklaringen omdat hij naar hun land was gegaan dat in een zone lag waar de Israëli's de toegang toe hadden verboden (administratief dossier, stuk 5, p. 8 en p. 11), feiten welke derhalve geen verband houden met de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven. Het feit dat men hem de tweede keer zou hebben opgesloten om hem te dwingen voor Israël te spioneren, kon verzoeker echter niet aannemelijk maken, evenmin als de daarop volgende problemen. De Raad herhaalt in dit verband nog dat verzoeker weliswaar verscheidene documenten voorlegt om zijn opsluitingen te attesteren maar geen enkel document dat de reden achter zijn opsluitingen verklaart. *In casu* zijn dan ook geen goede redenen voorhanden om aan te nemen dat de eerder door verzoeker ondergane vervolging zich opnieuw zal voordoen.

2.12. Verder blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus. Territoires Palestiniens – Cisjordanie. Activités de l'UNRWA van 26 februari 2014), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert op de Westelijke Jordaanoever en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden naar de Westelijke Jordaanoever betreft, blijkt bovendien uit de COI Focus Territoires Palestiniens – Retour en Cisjordanie van 25 februari 2014 dat Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever na een verblijf in het buitenland zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. Voor een dergelijke terugreis dient men in het bezit te zijn van een Palestijnse identiteitskaart en een Palestijns paspoort. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het bezit is van een identiteitskaart en uit zijn verklaringen blijkt tevens dat hij beschikte over een paspoort (administratief dossier, stuk 5, p. 7). Bovendien blijkt uit hoger aangehaalde informatie dat een paspoort desgevallend kan worden aangevraagd of vernieuwd bij de ambassadeur van de Palestijnse Autoriteit in Brussel. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing zijn er dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

2.14. De vraag die *in casu* rijst is evenwel of de actuele veiligheidssituatie op de Westelijke Jordaanoever een beletsel vormt opdat verzoeker zou kunnen terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus: Cisjordanie – situation sécuritaire van 9 mei 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever niet beantwoordt aan het begrip willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze groeperingen, de Palestijnse autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen komen voor naar aanleiding van de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties, die vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uitlokken en soms leiden tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen, bij manifestaties waarbij het ongenoegen omtrent de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid tegen de Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël, wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd of wanneer men te dicht bij de Muur komt waardoor men als bedreigend wordt beschouwd door de Israëlische troepen. Uit de aan de Raad op 23 september 2014 overgemaakte update (COI Focus: Cisjordanie – Impact du conflit à Gaza sur la situation sécuritaire van 7 augustus 2014) blijkt dat vaststellingen en conclusies van de COI Focus van 9 mei 2014 nog steeds gehandhaafd blijven. Daarnaast blijkt uit deze informatie dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever in juli 2014 grotendeels werd beïnvloed door de plotse uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas in de Gazastrook. Sinds de Israëlische operatie “Bewakers van onze Broers” (juni 2014) in de Westelijke Jordaanoever en gedurende de operatie “Beschermde Rand” in de Gazastrook (juli 2014) vonden, verspreid over alle steden in de Westbank, meerdere manifestaties plaats. Daar waar sommige van deze betogingen vreedzaam verlopen zijn, resulteerden andere manifestaties in gewelddadige confrontaties met de Israëlische veiligheidstroepen, waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen. Uit deze informatie kan evenwel niet blijken dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt aldus dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, doch deze feiten veranderen niets aan de vaststelling dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever actueel niet de vereiste intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend

conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* de Westelijke Jordanoever, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.15. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.16. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.17. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.18. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS